

Een verbeterde methode ter bepaling van den beet.

DOOR **Bernard Frank.**

't Bepalen van den beet, in minder fraai Hollandsch kortweg 't „beetnemen” genoemd, is vaak zeer moeilijk.

In den normalen rusttoestand van de onderkaak sluiten de tandrijen niet op elkaar. Het is dus noodig dat de patiënten een zekere beweging met de onderkaak maken, om deze in den occlusiestand te brengen. Dit vereischt eenige inspanning, althans eenige aandacht, die zij gewoonlijk aan de bewegingen van de onderkaak niet schenken. Alvorens tot 't „beetnemen” over te gaan, is 't dus dienstig eenige voor-oefeningen te laten maken. Ten einde niet te veel tijd tusschen deze oefeningen en 't nemen van den beet te laten verlopen, en ook al om met één stel was-schablonen te kunnen volstaan, zetten we deze eerst in, zoodra we overtuigd zijn dat de patiënt weet hòe hij de onderkaak in den occlusiestand moet brengen, en laten hem daarin den beet deponeren.

Geschiedden de vooroefeningen zonder eenigen weerstand, bij het nemen van den beet hebben de kaken den weerstand van het was, dat we wel zacht, maar toch niet al te zacht maken, te overwinnen. Deze onverwachte weerstand geeft veelal een ongewenschte afwijking aan de kaakbeweging, en veroorzaakt dan een incorrectie in den stand. De kracht, die bij 't nemen van den beet in was wordt uitgeoefend, is vaak zóó groot, dat 't noodig is de wasschablonen van metaal-draden te voorzien, om te verhinderen, dat ze uit elkaar

worden gebeten. Bovendien zijn de vlakken waarop ze in den mond steunen vochtig en glibberig, zoodat het volstrekt geen zeldzaamheid is dat de wasschablonen onder den bedoelden druk een verschuiving ondergaan, die de juiste bepaling van den occlusiestand verijdelt.

Ten slotte heeft het was 't groote bezwaar dat 't onder het afkoelen vrij sterk inkrimpt.

Al deze bezwaren brachten mij er toe de volgende modificatie aan te brengen.

Ik prepareer de wasschablonen, maar hoog die van de onderkaak in de molarenstreek niet op met was, doch met zacht aangeroid (met zout gemengd) gips, en laat de kaak, nadat de boven- en onderschablonen in situ zijn gebracht, in den occlusiestand brengen. Hierbij wordt niet de minste druk uitgeoefend, zoodat de voor-oefeningen aan het doel beantwoorden, en de schablonen niet verschuiven. We laten de kaken in rust, tot het gips behoorlijk verhard is, wat ongeveer 1 tot 1½ minuut in beslag neemt. De volumenverandering die de gipsmassa bij de verharding ondergaat is slechts zeer gering.

Ik heb deze methode in een reeks van gevallen met de oude vergeleken. Ik prepareerde telkens een dubbel stel wasschablonen, met de grootste accuratesse gelijk aan elkander. De onderkaaksschablone van het eene stel bedeelde ik met gips, die van het andere met was. Met beide stellen nam ik dan den beet. Nu bevestigde ik met behulp van den gipsbeet de kaakafdrukken in mijn „ontvan-ger”, en verving daarna den gipsbeet door den wasbeet. 't Bleek dan telkens, dat de wasbeet ruim beweeglijk tusschen de kaakmodellen lag. De afwijking van de occlusievlakken bedroeg gemiddeld 1 m.M.

Daar het nemen van een goeden beet van zoo groot gewicht is voor de opstelling der prothesen, komt 't me gewenscht voor dezen in 't vervolg met behulp van gips te nemen.
